

INGEZONDEN.

OPHEFFING DER KOEPOKINRICHTING TE 's-GRAVENHAGE.

Van het bestuur van de koepokinrichting te 's-Gravenhage werd bericht ontvangen, dat met ingang van 1 Januari 1923 de verzending van koepokstof gestaakt zal worden. De geneeskundigen, die de voor de vaccinatie benodigde stof tot dusver van deze inrichting betrokken, worden uitgenoodigd hun aanvragen voortaan te richten tot de koepokinrichting te Amsterdam. Mochten er eventueel nog aanvragen te 's-Gravenhage ontvangen worden, dan zullen deze naar Amsterdam worden doorgezonden.

Hoewel vermoedelijk overbodig, wil ik er de aandacht op vestigen, dat door de Amsterdamsche koepokinrichting slechts stof wordt verzonden, waarvan de virulentie voortdurend onder contrôle staat. Ook de aanwezige voorraad, die op het oogenblik voldoende is voor de enting van 1200000 personen, wordt voortdurend gecontroleerd, zoodat gebrek aan volvirulente stof niet te duchten valt.

Bij minder goede opkomst van de met die stof verrichte entingen zoeke men in de eerste plaats naar fouten in de techniek der vaccinatie of bij de bewaring begaan. Koepokstof neemt bij kamertemperatuur bewaard zeer snel in virulentie af, zoodat een spoedig gebruik van de stof het meest te verkiezen is. Men vrage liever nieuwe stof aan, dan lympe te gebruiken, die reeds eenigen tijd bewaard werd.

's-Gravenhage,
17 December 1922.

J. TH. TERBURGH,
Hoofdinspecteur van de volksgezondheid.

EEN HONORARIUM-PROCES.

In zijn brief aan PINKHOF over een honorarium-proces mengt JACOBSON mij in het debat op een wijze, die van mijn zijde een rechtzetting noodig maakt.

JACOBSON merkt op, dat hem geen bemiddeling is aangeboden door de rechtsorganen der Maatschappij. Natuurlijk heb ik hem dit *niet* aangeboden. Ook wie geen bijgewerkt exemplaar van het huishoudelijk reglement ter beschikking heeft, zal toch wel begrijpen, dat geschillen tusschen twee personen, die geen van beiden lid der Maatschappij zijn, niet door rechtsorganen dier Maatschappij beslecht kunnen worden (zie art. 166). Dat ik mij met toestemming, doch buiten verantwoordelijkheid van het dagelijksch bestuur der Maatschappij, als voorzitter der S. O. tot de heeren JACOBSON en JANSMA gewend heb, vond zijn grond in het feit, dat JACOBSON zich beriep op het tarief eener onderafdeeling der Maatschappij en dat ik het zoowel een algemeen geneeskundig belang als het belang van JACOBSON achtte, een procedure te voorkomen.

Dat JACOBSON een door mij voorgestelde arbitrage van de hand gewezen heeft, is niet juist. Ik heb geen arbitrage voorgesteld, maar, bescheidener, bemiddeling aangeboden en die bemiddeling is door JACOBSON *aanvaard*. Dit is mij niet alleen gebleken uit de woorden, welke JACOBSON uitte, die ik mij natuurlijk niet meer individueel herinner, maar ook uit het feit, dat hij mij uitvoerig en gedocumenteerd inlichtte omtrent zijn wijze van opereeren, nabehandelen en toepassen van het tarief. Zelfs heeft JACOBSON mij later opgescheld om zijn inlichtingen aan te vullen en hij heeft mij nog weer eens opgescheld om zich op de hoogte te stellen van het resultaat van mijn bespreking met mr. JANSMA.

Dat in de processtukken staat, dat ik geweigerd heb den naam te noemen van hem, die door den advocaat de „meest bevoegde autoriteit” genoemd werd, moge juridisch door den beugel kunnen, zacht uitgedrukt is het geneeskundig onjuist om van *weigeren* te spreken, indien iemand iets *physiek onmogelijk* is. Welke arts door den advocaat bedoeld werd, wist ik, toen ik JACOBSON sprak, niet en.... ik weet het nu nog niet. Indien JACOBSON dit niet gelooft, kan hij dit, wat mij be-

treft, direct of indirect, in proces- of in andere stukken doen blijken, maar hij heeft niet het recht het te doen voorkomen, dat ik iets anders gezegd zou hebben, dan ik zeggen kon.

Ik heb getracht een procedure tusschen twee niet-leden der Maatschappij over de toepassing van het tarief van een orgaan dier Maatschappij te voorkomen; dat mij dit mislukt is, berust op de weigering tot het doen van eenige concessie. Ik heb daarbij gestreefd zoo onpartijdig mogelijk te zijn; indien ik daarin niet volkomen geslaagd mocht zijn, dan heeft zeer zeker JACOBSON het allerminst reden tot beklag.

Amsterdam, 17 December 1922.

CH. BLES.

Mr. JANSMA schrijft ons, dat de namens JACOBSON geuite en door PINKHOF vermelde bewering, als zou een hem vijandig gezind arts de procedure hebben uitgelokt, *ten eenenmale uit de lucht gegrepen is*. De cliënte heeft onmiddellijk na de betaling der rekening zijn rechtsbijstand ingeroepen.

Overigens komt het ons voor, dat, hoe minder verder over deze aangelegenheid gescireven wordt, des te beter het zal zijn.

Redactie.

DE GENEESKUNDIGEN EN DE KEURINGSRADEN 1923.

I.

Op bldz. 2897 in het laatstverschenen nummer lees ik: „Draagt men echter hetzelfde werk aan één arts op, dan moet dit beslist tot een mislukking leiden; of van het onderzoek komt niets terecht of de keuring duurt zoolang, dat men in den beschikbaren tijd niet klaar komt en het aantal zittingsdagen aanmerkelijk zou moeten uitbreiden”.

Dit oordeel begrijp ik niet. Het keuren door één geneesheer kan niet langer duren dan door twee, want beiden moeten afzonderlijk onderzoeken en dus hetzelfde werk na elkander doen. Het kan, als men wil, daardoor zelfs wat korter zijn. Eventueel oogspiegelen of ooronderzoek behoeft dan slechts door één persoon te geschieden en zal dus minder tijd vorderen.

Dat er van de keuring door één geneesheer niets terecht komt, kan ik mij evenmin voorstellen. Keuring voor een levensverzekering doet ieder arts zonder de hulp van een ander en kan toch behoorlijk zijn.

Ik heb jaren lang aan de keuringen deelgenomen en ken dit werk dus bij ervaring. De meening van SCHEERS, dat de ongelukkige geneesheer, die aan den keuringsraad wordt toegevoegd, overbelast zal worden, acht ik zeer overdreven.

Amsterdam,
17 December 1922.

O. A. PETERS,
oud-officier van gezondheid.

II.

1. De redeneering van SCHEERS zou juist zijn, indien men van het *onjuiste* standpunt uitgaat, dat ieder der keurende geneeskundigen de helft van het aantal candidaten keurt. Halveering van het aantal geneeskundigen geeft in dat geval verdubbeling van arbeid.

2. Gaat men van het *juiste* standpunt uit, dat beide geneeskundigen alle candidaten onderzoeken, dan geeft halveering van het aantal geneeskundigen geen vermeerdering van arbeid, zelfs vereenvoudiging. Het is toch bekend, dat men *alleen* keurend minder tijd noodig heeft dan bij het keuren in commissie.